

KERESZTES SÁNDOR

NE FÉLJETEK!

2Kor 4,8; Ézs 9,1;
Mt 10,31; Ez 10,31.

Azt hiszem nem tévedek, ha azt állítom, hogy az elmúlt rendszer a félelem, a rettegés rendszere volt. Ha templomba mentünk, ha gyermekünket kereszteltük, megkonfirmáltattuk, féltünk; nehogy állásunkba kenyerünkbe kerüljön az egyházzal való kapcsolattartás. Ha külföldi, különösen magyarországi rokonok, ismerősök felkerestek, féltünk egy éjszákára befogadni őket, nehogy a pénzbírság mellett még meg is hurcoljanak. Ha beszélgettünk, ha énekeltünk, egyszer szétnéztünk s halkabbra fogtuk, nehogy örömünkből vagy kesergésünkből politikai fegyvert kovácsoljanak ellenünk. Ki tudná felsorolni mindazt, ami elrabolta nyugalunkat, ami éjjel és nappal nyütte-szaggatta idegrendszerünket.

Miként valamikor a sorsverte zsidó nép, vártuk mi is epekedve a megváltás eljövetelét, s amikor 1989. december 22-én megérkezett, örömkönnyekeket hullatva fellélegeztünk. Testvérek! — szállt a szó román, magyar, német nyelven, íme karácsonyi örömet hirdetek néktek, ne féljeteK, szívetek ne nyugtalankodjék, mert új élet kezdődik: a szabad szó, a szabad hitvallás, az egyenlőség, a jog, az igazság, a valódi demokrácia édeni állapota. A kicsi Magyarország, amelynek saját gondjai is bőven léteznek, a legelső volt az új Románia megsegítésében, kormánya elismerésében. Összelelkeztünk és boldogságunk nem ismert határt, hogy ezentúl mi is félelem nélküli életet élhetünk.

Sajnos a forradalmi láng csak szalmalángnak bizonyult, s olyan szélsőséges csoportosulások keletkeztek, amelyek gondoskodtak nemcsak a régi félelmek visszaállításáról, hanem megsokszorozásáról is! Nem részletezem, csupán csak a Marosvásárhelyt említem, s ebben benne van minden, még az a nyílt szándék is, hogy minket „Erdélyből“ ki kell takarítani.

Bevallom, hogy az ilyen és hasonló események után én is féltém. Nem önmagamért, én hiszek a lélek örökéletében s nem félek a haláltól, de féltém gyermekeimért, gyermekeinkért, unokáinkért, jövődönkért, népünkért. Ez a félelem megkésérite minden percemet, és sokáig nem

tudtam felülkerekedni rajta. Azóta sikerült. S hogy miképp kaptam vissza nyugalmamat és bizodalمامat, elmondom, hátha a ti lelketek is erőt meríthet abból.

Nálunk a homoródszenpáli parókián járt egy állami hivatal megyei igazgatója. Román ember, s amikor a fehér asztal mellett egy kicsit összelekedtünk, őszintén bevallotta, hogy félt közénk jönni: vajon hogyan fogadjuk, nem éri-e valami sérelem testi és lelki épségét? S gondoltam: hát ha bennük is van FÉLSZ, akkor ez azt jelenti, hogy minket, erdélyi magyarokat elég tekintélyes nemzetiségnek tartanak, akikkel számolni kell, akiket nem lehet csak úgy félreseperni! Hogy tüzelnek ellenünk, fenyegetőznek? Nem kell azt túl tragikusan venni, nem lehet egy többmillió s népet egy „szentbertalan éjszakán“ kipusztítani, csak gondolják: hátha megijedünk s minél többen kivándorolunk? S azért sem kell tragikusan venni, mert ahogy azt a román ember elmondotta, nem a jóézésű román nép műve a magyarellenes hadjárat. A békés román nép hisz Istenben, aki előtt számolni kell a bűnökért, s nem érdeklí különösebbképpen a politikai csatározás, örvend ha kenyere, nyugalma meglehet. A jóézésű román néppel le lehet ülni egy asztalhoz, egymás gondolatait kicserélni, örömet-bánatot kölcsönösen megosztani. A bajkeverők azok az értelmiségiek és egykori vezetők, akik hatalmat vesztek, s ezáltal főúri jövedelmet. Erdekből zavarják hát a vizet, hogy a zavarosban jó fogásokra szert tehessenek, s bár vannak, akiket megtéveszthetnek, politikai sikerük mégis csak rövid életű lehet. Lám, a hatalmukat féltő farizeusok még Jézus ellen is fel tudták tüzelni a népet, ám győzelmük nem tartott sokáig: pünkösöd jött el, a szeretet, a békesség, az igazság evangéliumának diadala!

Én hiszek az emberben, legyen bármilyen nemzetiségű. Hiszek a józan értelemben, a szívek nemes ézéseiben, s azért ha itt-ott feszült is a helyzet, nem félek, s küldöm felétek is a Biblia biztató szavait: mindenütt nyomorgattattunk, de nem esünk kétségbe!... nem lesz mindig sötétség ott, ahol most szorongatás van... ne féljete, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok... ne félj én népem! Azok az idők, amikor büntetlenül pogromokat lehetett előidézni, elmúltak, a rabszolgaság ideje is lejárt, egyik nép se szentebb a másiknál, mindenki csak annyit ér, amennyit békességes hasznos alkotásban fel tud mutatni.

Aki törvényt, jogot, igazságot nem tisztelő rossz ember, legyen román, legyen magyar, kárára van a társadalomnak, s esküdjék bármilyen múltúra, énekeljen bármilyen himnuszt, mégis kihull a megmértetés rostáján.

Mi legyünk mindenkor mindenben emberek, maradéktalanul teljesítve az eszményi hivatást, az Isten és ember szolgálatát. Higgyünk igazságunkban, legegységibb jogainkban; higgyünk a román és a magyar nép testvéries egymásra találásában; higgyünk Isten gondviselésében, s ha így teszünk, akkor nincs mitől és miért félnünk! azaz, egy dolog mégis

létezik, s ez nem más mint önmagunk!

Jókai Mór: Egy az Isten, c. unitáriusokról oly szépen írt könyvében az 1848-as eseményeket is érinti. S elmondja, hogy amikor a magyar és román tábor vezérei a sok vérontás és szenvedés után a békében meggyeztek, a románok így nyilatkoztak: mi az egyezséget nem szegjük meg, de figyelmeztetünk: támadhat közületek új román, aki érdekből, bosszúból ellenetek hangolja a román népet. Ezért nem vállaljuk a felelősséget. S valóban, Diurbanu néven egy magyar tüzelte fel a mócokat, s vitt halált Torockó vidékére. Ilyen renegátok ma is léteznek. Hát nincs-e okunk félni önmagunktól?

Vagy hivatott emberek mondják és írják, hogy a demokrácia másfél éve alatt csak Hargita megyében több ezer terhességmegszakítást követtek el. Hát nincs okunk félni önmagunktól, amikor gyilkosai vagyunk saját jövőnknek?

Vagy tizezerszámra vándorolnak ki a magyarok Erdélyből. Nem néznek se múltat, se jövőt, se Istent, se szülőt, szétszóródnak, elvesznek a nagyvilágban, s még csak nem is fáj a lelkük, annyira belekábulnak a jobb nyugati lehetőségekbe. Hát nincs-e okunk félni önmagunktól?

S ha már itt tartunk, hadd idézzek a Hargita Népében megjelent egyik cikkből: „Ha félhetünk, hát elsősorban önmagunktól kell félni: meggondolatlan, elvszerűtlen, gerinctelen, számító, Istentől távol járó magatartásunktól . . . Vigyázzunk azért . . . s ahol csak lehet, családban, iskolában, munkahelyen, baráti körben, úton-útfélen mondjuk el félelmeinket, hátha a jó mag jó talajra esik, s kicsírázik népünk javára.“ Adja a jóságos Isten, hogy így legyen. Ámen.

KOVÁCS ISTVÁN

ELTÉKOZLOTT ÖRÖKSÉG

1Móz 25,29—34

Azon a napon a szokásosnál is fáradtabban tért haza Ézsau. Hosszú és kimerítő volt a hajnallal kezdett nap és eredménytelen a vadászat. Fáradt volt, csapzott és éhes. A kellemetlen, szinte fájó érzés elhatalmasodott a vadászon. Ézsau hagyta. Jobb volt mégis, könnyebben elviselhető, mint szívének csüggedtsége. Nincs gyötrelmesebb, kínzóbb, mint egy haszontalan, elpocsékolt napra visszapillantani alkonyatkor, a hazafelé vezető úton.